

Crònica sense literatura

PERE VIRGLI

DAMIÀ ALOU

La literatura és l'estilització de la memòria. Naturalment, hi ha tants tipus de literatura com de memòria, i aquesta, en cada escriptor, ocupa l'ampli espectre que va de la crònica a la mera fantasia. El problema de molts llibres d'avui en dia és que se'ns vol fer passar el que és una mera crònica o anotació per literatura; n'hi ha d'altres que barregen realitat i ficció en un còctel indistinguible que encara complica més la troca. Jo crec que les persones senzilles, com jo, preferim que les coses quedin més delimitades. Vostè em conta una experiència personal, una cosa que ha vist o experimentat, i jo, d'entrada, m'ho crec. Ara bé: si el que em presenta és una novel·la, la cosa canvia. Aleshores el judici que s'ha d'aplicar és l'estètic, i això són figures d'un altre paner.

Perquè el judici estètic sempre implica un criteri, i els criteris són sempre -horror- subjectius.

Aquesta prolífica introducció ve provocada per l'última novel·la apareguda en català de Delphine de Vigan, *Els dies sense fam* -publicada en francès el 2001-, que se'ns presenta com una novel·la, però recordant-nos en tot moment que, en el fons, també és un experiència real. És a dir, es tracta d'una partida amb les cartes trucades, perquè no es vol prescindir de cap dels dos gèneres, quan s'hauria de veure, d'una vegada, que una cosa és la confessió i l'altra la literatura.

De Vigan és una de les autores d'èxit de la literatura francesa dels últims anys, sobretot amb *Res no s'oposa a la nit* -publicada també a 62-, que té molt a veure amb el llibre que ara comentem. *Res no s'oposa a la nit* és sobretot una indagació en la vida de la mare de la narradora/autora, després del seu su-

ELSDIES SENSE FAM
DELPHINE DEVIGAN
EDICIONS 62 / ANAGRAMA
TRAD. PAU JOAN HERNÁNDEZ
172 PÀG. / 17,90 €

icidi, una aproximació a un personatge a qui la seva condició bipolar va allunyar de la família. Aquest personatge, la mare bipolar, és el que se situa en el rerefons d'*Els dies sense fam*, el factor ocult que hi ha darrere la història de la Laure, la protagonista del llibre, i la seva lluita -de vegades a contracor- contra l'anorèxia.

Triar entre viure i morir

Com ens recorda amb molta més traça i literatura Amélie Nothomb a *Biografia de la fam*, el punt d'inflexió de l'anorèxia és l'aparició del fred. És aleshores quan la Laure s'adona que ha de triar entre viure i morir: gràcies al fred i a la intervenció providencial d'un metge atractiu i amb carisma, que serà capaç d'extraure-la de la bassa de la gana i d'arrossegar-la a poc a poc cap a la vorera dels que mengen. És en aquest moment quan apareix l'ambivalència de l'anorèxic: es vol cu-

rar, sí, però també considera que la ingestió és com una invasió del seu cos; vol viure, però el menjar encara el repugna, sobretot l'abundància de calories que se li administra pel pur engreix a la clínica on acaba ingressant. Hi trobem, a més, altres personatges, altres relacions amb l'anorèxia amb qui la Laure contrasta la seva experiència.

El retret principal que es pot fer al llibre és que se'ns presenta com a literatura quan, en el fons, depèn que sapiguem, tal com se'ns informa a la contracoberta, que està basat en l'experiència personal de l'autora. Com a novel·la, és molt poca cosa. El llenguatge és planer, sense lluentor, mancat d'ironia i untat d'una transcendència impostada que acceptem per la cruïlla del tema: en cap moment arriba a emocionar. L'absència de literatura fa que tot quedi en una mera anècdota. Es llegeix sense patiments gràcies a la traducció de Pau Joan Hernández. ♦♦

L'APARADOR

ARA

FICCIÓ

Ulysses
JAMES JOYCE
Labutxaca
Trad. J. Mallafre

El clàssic de Joyce torna a les llibreries amb una nova edició de Labutxaca, que recupera la traducció de Joaquim Mallafre. Joyce dissectiona l'existència humana mitjançant la història del matrimoni Bloom i del jove Stephen Dedalus, que transporten el lector fins a Dublín a principis del segle passat. Considerada una de les novel·les més influents de la literatura anglesa, *Ulysses* combina múltiples estils narratius en una obra magistral.

Warcelona
JORDI BORRÀS
Pol-len Edicions

NO-FICCIÓ

La violència a Barcelona queda retratada a través de l'objectiu del fotoperiodista Jordi Borràs, que plasma els conflictes urbans dels últims anys. Intervencions de policies antiavalots, destrosses derivades d'algunes manifestacions i protestes pacífiques s'immortalitzen en aquesta contracrònica gràfica dels instants disruptius a la capital catalana. Mitjançant imatges punyents, Borràs convida a reflexionar sobre la violència i els seus responsables.

1714
IGNASI BLANCH / JORDI SIERRA I FABRA
LaGalera50

INFANTIL

Les il·lustracions d'Ignasi Blanch dibuixen les escenes més representatives del setge de Barcelona per explicar-lo als més petits. Els versos de Jordi Sierra i Fabra vertebraran el llibre, que repassa des de la mort de Carles II fins al setge de Barcelona per fer més entenedora la celebració de l'Onze de Setembre. Amb traços simples i imatges de grans dimensions, *1714* mostra sintèticament un dels esdeveniments més rellevants de la història de Catalunya.